

Sygn. akt XI W 1540/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Karolina Szczęsna, Paulina Adamska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 18 października 2017 roku, 18 kwietnia 2018 roku w W.

sprawy przeciwko **P. K.**

synowi W. i L.

urodzonemu (...) w R.

obwinionemu o to, że:

w dniu 4 lipca 2016 roku ok. godz. 10:20 w W. przy ulicy (...) na wysokości latarni o nr. (...), kierując rowerem marki (...), nie zachował należytej ostrożności, wskutek czego uderzył przechodzącą przez oznakowane przejście dla pieszych, znajdujące się na ścieżce rowerowej, panią I. K., czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym na jej szkodę,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw,

I. obwinionego P. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 1540/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 lipca 2016 roku około godziny 10:20 w W. na Placu na R. obwiniony P. K. jechał swoim rowerem marki (...) po wyznaczonej drodze dla rowerów.

W tym czasie piesza I. K. wyszła z przejścia podziemnego na Placu na R. i udała się w kierunku przystanku autobusowego. Aby dostać się na przystanek autobusowy, kobieta musiała przejść przez przejście dla pieszych na wyznaczonej tam ścieżce rowerowej. I. K. rozejrzała się, aby sprawdzić, czy do przejścia nie zbliża się jakiś rowerzysta. Upewniając się, że może wkroczyć na przejście przez ścieżkę rowerową, weszła na nie. Gdy schodziła już z przejścia dla pieszych, obwiniony P. K. nadjechał tą ścieżką na rowerze. Wjechał na to przejście bez zachowania należytej

ostrożności i uderzył w pokrzywdzoną. Oboje wywrócili się. Pokrzywdzona po uderzeniu głową o chodnik straciła przytomność.

Zachowaniem swoim obwiniony P. K. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. częściowo wyjaśnienia obwinionego P. K.: k. 88-89, 42,
1. zeznania świadka I. K.: k. 89, 16v,
2. notatkę urzędową: k. 1-2,
3. szkic miejsca zdarzenia: k. 7,
4. protokół oględzin miejsca zdarzenia: k. 8-9,
5. dokumentację medyczną: k. 18-20,
6. opinię sądowo-lekarską: k. 22;
7. zdjęcia: k. 34-35

Obwiniony P. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił w szczególności, że pokrzywdzona „przyczyniła się do wypadku”, wchodząc na przejście dla pieszych, nie patrząc, czy może bezpiecznie przejść i zajmując się swoim telefonem. Gdy obwiniony dojeżdżał do przejścia, pokrzywdzona stała przed przejściem. Widział ją z odległości około 10 metrów. Gdy jechał, pokrzywdzona weszła na przejście.

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Za wiarygodne uznano tylko te wyjaśnienia obwinionego, z których wynikają okoliczności bezsporne – tj. że przedmiotowego dnia jechał on rowerem drogą dla rowerów przez Plac na R. i na przejściu dla pieszych, znajdującym się na tej drodze, potrącił I. K.. W pozostałym zakresie, w szczególności odnośnie kwestii nieostrożnego zachowania pokrzywdzonej – tj. nierozważenia się przez nią przed przejściem dla pieszych i niepewnienia się, że może przez to przejście bezpiecznie przejść, jak też co do korzystania w tym czasie przez nią z telefonu - wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na wiarę i w tym zakresie nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Słusznie pokrzywdzona zauważyła, że gdyby trzymała telefon w dłoni, jak to wyjaśnił obwiniony, w wyniku zderzenia, upadku, a potem utraty świadomości, ów telefon prawdopodobnie wypadłby jej z ręki i doznał uszkodzenia, pokrzywdzona zaś miała go cały czas w torebce.

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego P. K., w których zaprzecza on, aby popełnił przedmiotowe wykroczenie w ruchu drogowym, to jest jakoby swoim zachowaniem spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, sugerując w tej sprawie winę pokrzywdzonej, stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez obwinionego określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucany mu czyn.

Z konsekwentnych zeznań pokrzywdzonej I. K. wyłania się logiczny i zgodny z doświadczeniem życiowym obraz zdarzenia. Pokrzywdzona, pomimo zachowania należytej ostrożności, nie miała możliwości uniknięcia zderzenia z obwinionym, który bez zachowania należytej ostrożności dojeżdżał rowerem do przejścia dla pieszych. Zeznania pokrzywdzonej – jak wyżej wskazano – są konsekwentne, logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym, a nadto pełne i jasne. Sąd obdarzył je walorem wiarygodności.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności protokoły i dokumenty zgromadzone w aktach sprawy - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Odnosnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 kw - zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu wykroczenia z art. 86 § 1 kw - ze względu na skutek - znaczenie ma tylko takie zachowanie, które może zagrozić bezpieczeństwu ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Takie skutki wystąpiły w niniejszej sprawie. Zachowanie obwinionego doprowadziło bowiem do zderzenia się obwinionego jako rowerzysty z pieszą.

W przedmiotowej sprawie do kolizji doszło w wyniku niezachowania przez obwinionego szczególnej ostrożności podczas zbliżania się do przejścia dla pieszych znajdującego się na drodze dla rowerów i nieustąpieniu przez niego pierwszeństwa pieszej, a zgodnie z przepisem art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym obwiniony podczas zbliżania się do przejścia dla pieszych był obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszej.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających karalność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Odnosnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć

Wymierzając karę obwinionemu P. K. Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Wpływ na to mają: wartość naruszonego dobra w postaci bezpieczeństwa w komunikacji, sposób działania sprawcy, który poprzez niezachowanie należytej ostrożności spowodował potrącenie pokrzywdzonej i zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wymierzając karę, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniony jest osobą niekaraną za przestępstwa i uprzednio za wykroczenia drogowe (k. 126, k. 127).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 500 złotych – przy uwzględnieniu sytuacji majątkowej i rodzinnej obwinionego (k. 88) jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec niego. Miał także na względzie, aby kara była w odbiorze społecznym sprawiedliwa i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisu art. 119 § 1 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary w wysokości 50 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, obejmujące zryczałtowane wydatki postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia w związku z treścią art. 5 ustawy z dnia 9 listopada 2017 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 21 grudnia 2017 r., poz. 2400) – czynności wyjaśniające zakończone przez dniem wejścia w życie ustawy.